

საქართველოს საერთო სასამართლოების
მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგია
გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა

№ 2/0-2019წ

10 ივნისი 2019 წელი

საქართველოს საერთო სასამართლოების
მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიამ
შემდეგი შემადგენლობით:
თავმჯდომარე - ამირან ძაბუნძიძე
წევრები: თეა ძიმისტარაშვილი; ნიკოლოზ მარგველაშვილი

მიღვანი - თამარ გაგუა

მხარეები:

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭო

წარმომადგენლები: **ლევან ნემსაძე, ონისე მეტრეველი;**

----- სასამართლოს მოსამართლე -----;

დახურულ სხდომაზე განიხილა დისციპლინური საქმე ----- სასამართლოს მოსამართლის -----
----- მიმართ.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 2019 წლის 11 მარტის N----- გადაწყვეტილებით ----
----- 2017 წლის 25 დეკემბრის N234 საჩივრის საფუძველზე დისციპლინური დევნის აღძვრის
წინასწარი შემოწმების შედეგად, „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული
კანონის 75⁵-ე მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის და 75⁶-ე მუხლის თანახმად, -----
სასამართლოს მოსამართლის - ----- მიმართ აღიძრა დისციპლინური დევნა, რომლის საფუძველი
გახდა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-2
პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომა - მოსამართლის
მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება.

მოსამართლის დისციპლინურ პასუხისგებაში მიცემას საფუძველად დაედო შემდეგი გარემოებები:

საჩივრის ავტორის განცხადებით, ----- სასამართლოს (მომხსენებელი მოსამართლე -----)
მიერ 2017 წლის 23 ივნისს გაიცა სააღსრულებო ფურცელი საქმეზე №ას-----. 2017 წლის 26 ივნისს
მოპასუხის, ----- სასარგებლოდ დაიწყო სააღსრულებო წარმოება სადავო ქონებაზე.
სააღსრულებოდ მიქცეული ქონების ღირებულება შეადგენს 950 000 ამერიკულ დოლარს.

სააღსრულებო წარმოება მიმდინარეობს უკვე 6 თვეა, მიუხედავად ამისა, მხარეს ----- სასამართლოს დასაბუთებული გადაწყვეტილება ჯერაც არ ჩაბარებია. სასამართლოს კანცელარიასთან სატელეფონო საუბრის შემდეგ დადგინდა, რომ მომხსენებელი ----- 2017 წლის აგვისტოს თვეში იმყოფებოდა შვებულებაში, თუმცა, საქმის ვითარება არ შეცვლილა არც მისი შვებულებიდან დაბრუნების შემდეგ.

----- მოსაზრებით, ირღვევა მისთვის ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლით მინიჭებული სამართლიანი სასამართლოს უფლება.

2016 წლის 23 მაისს კასატორმა, ----- (მოსარჩელე) საკასაციო საჩივრით მიმართა სასამართლოს და მოითხოვა, ----- სააპელაციო სასამართლოს 2016 წლის 12 აპრილის გადაწყვეტილების გაუქმება და ----- საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 24 მარტის გადაწყვეტილების ძალაში დატოვება. დავა ეხებოდა უძრავი ნივთის ნასყიდობიდან გამომდინარე ვალდებულების დარღვევას. მოსარჩელის, ----- მტკიცებით, მოპასუხეს (-----) სრულად არ ჰქონდა გადახდილი ნასყიდობის ფასი და კიდევ გადასახდელი ჰქონდა 950 000 ამერიკული დოლარი.

აღნიშნული ----- საჩივარი საქართველოს ----- სასამართლოში შევიდა 2016 წლის 27 მაისს. საქმე განსახილველად გადაეცა მოსამართლე -----.

----- 2016 წლის 6 ივნისის განჩინებით ----- საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში. საკასაციო საჩივრის წარმოებაში მიღების შესახებ, კანონით გათვალისწინებული წესით ეცნობათ მხარეებს.

მოპასუხემ, ----- საკასაციო შესაგებელი სასამართლოს წარუდგინა 2016 წლის 20 ივნისს. საკასაციო შესაგებელში მან აღნიშნა, რომ არ ეთანხმებოდა კასატორის მოთხოვნებს.

2016 წლის 13 ოქტომბრის განჩინებით ----- სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის (თავმჯდომარე, მომხსენებელი - -----, მოსამართლეები - ----- და -----) განჩინებით ----- საკასაციო საჩივარი დასაშვებად იქნა ცნობილი.

2017 წლის 8 ივნისის გადაწყვეტილებით დაკმაყოფილდა კასატორის საჩივარი, გაუქმდა ----- სააპელაციო სასამართლოს 2016 წლის 12 აპრილის გადაწყვეტილება და ----- სასარგებლოდ დაეკისრა 950 000 ამერიკული დოლარის გადახდა.

2017 წლის 12 ივნისს -----, ხოლო 2017 წლის 13 ივნისს ----- სატელეფონო გზით ეცნობათ 2017 წლის 8 ივნისის გადაწყვეტილების საფუძვლები და სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი.

2017 წლის 13 ივნისს სასამართლოს განცხადებით მიმართა კასატორის წარმომადგენელმა, ----- და ითხოვა, 2017 წლის 8 ივნისის გადაწყვეტილებაში დაშვებული უსწორობის გასწორება. გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის მე-4 პუნქტში, მოპასუხის სახელი - ----- - იყო მითითებული არასწორად (-----).

2017 წლის 13 ივნისის განჩინებით დაკმაყოფილდა კასატორის მოთხოვნა და გადაწყვეტილების შესაბამის პუნქტში შევიდა შესწორება.

2017 წლის 5 ივლისის განჩინებით ----- სასამართლომ დააკმაყოფილა ----- მოთხოვნა და გააუქმა ყადაღა სადავო ქონებაზე (ყადაღა დადებული იყო სარჩელის უზრუნველყოფის მიზნით).

2017 წლის 11 ივლისს ----- განცხადებით მიმართა ----- სასამართლოს და მოითხოვა, დასაბუთებული გადაწყვეტილების მისთვის ჩაბარება.

2017 წლის 29 აგვისტოს ----- განცხადებით მიმართა ----- სასამართლოს თავმჯდომარეს, ----- და ითხოვა, დასაბუთებული გადაწყვეტილების მისთვის ჩაბარება. განცხადების ავტორი აღნიშნავდა, რომ ირღვეოდა ადამინაის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლით მისთვის მინიჭებული სამართლიანი სასამართლოს უფლება. სამოსამართლო ეთიკის წესების შესაბამისად, მოსამართლე ვალდებული იყო შეესრულებინა მასზე დაკისრებული მოვალეობები ჯეროვნად, კეთილსინდისიერად და სათანადო გულისხმიერებით. იმის გამო, რომ მოსამართლე არღვევდა კანონს და არ აბარებდა მხარეს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას, მას ერთმეოდა უფლება მეორადი მოთხოვნით, თვითონ მიემართა სასამართლოსათვის სარჩელით. თუ დასრულდებოდა აღსრულების პროცესი, ის ვეღარ შეძლებდა მიემართა სასამართლოსათვის სადავო ნივთის ფასის შემცირების მოთხოვნით. შესაბამისად, ----- ერთმეოდა მისთვის კანონით მინიჭებული უფლებები.

საქმის მასალებით დასტურდება, რომ ----- წარმომადგენელს 2017 წლის 8 ივნისის დასაბუთებული გადაწყვეტილება ჩაბარდა 2018 წლის 18 აპრილს.

2017 წლის სტატისტიკური მონაცემების მიხედვით, მოსამართლე ----- განსახილველად გადაცემული ქონდა 177 საქმე, რომელთაგანაც დაასრულა 170 საქმის განხილვა (98.8%); 57 კერძო საჩივარი (ამ რაოდენობაში არ არის გათვალისწინებული წინა წლების ნაშთი), რომელთაგანაც დაამთავრა 59 კერძო საჩივრის განხილვა (83%); 2 განცხადება გადაწყვეტილების ბათილად ცნობის შესახებ, რომელთაგანაც განიხილა 1 განცხადება (50%); 1 განცხადება გადაწყვეტილების განმარტების თაობაზე, რომელთაგანაც განიხილა 1 განცხადება (100%); 24 შუამდგომლობა უცხოეთის სასამართლო გადაწყვეტილების ცნობა-აღსრულების შესახებ, რომელთაგანაც განიხილა 24 შუამდგომლობა (100%). შესაბამისად, მოსამართლე ნინო ბაქაქურს 2017 წელს სულ გადაცემული ქონდა 261 საქმე, შუამდგომლობა და განცხადება, რომელთაგანაც დაასრულა 255 (97.7%).

საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიის სხდომაზე დისციპლინური საქმის განხილვისას საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს წარმომადგენლებმა სრულად დაუჭირეს მხარი დისციპლინურ ბრალდებას.

საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიის სხდომაზე მოსამართლე ----- , არ დეთანხმა იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს მიერ 2018 წლის 16 ივლისის სადისციპლინო სხდომაზე მიღებულ გადაწყვეტილებას იმის თაობაზე, რომ მის მიერ მხარისათვის დასაბუთებული გადაწყვეტილების ჩაბარების ვადის დარღვევა 9 თვით, წარმოადგენს ბრალეულად ჩადენილ დისციპლინურ გადაცდომას.

მოსამართლე აღნიშნავს, რომ 2017 წლის განმავლობაში მან განიხილა 255 საქმე, შუამდგომლობა და განცხადება, რაც წარმოადგენს მისთვის 2017 წელს გადაცემული საქმეების (სულ 261 საქმე) 97.7%. ასევე მნიშვნელოვანია, რომ ამ საქმეებზე ----- იყო მომხსენებელი მოსამართლე, თუმცა, ის ასევე მონაწილეობდა სხვა საქმეების განხილვაშიც, რომლებიც არ არის ასახული წარმოდგენილ სტატისტიკაში (სულ 511 საქმე). თუ აღნიშნულ მონაცემებს (2017 წელს განხილული 255 საქმე) გავყოფთ 11-ზე, მივიღებთ, რომ მოსამართლე თვეში განიხილავდა 23 საქმეს. შესაბამისად, მოსამართლე ვალდებული იყო მოემზადებინა თვეში 23 გადაწყვეტილება, რაც შეუძლებელს ხდის დასაბუთებული გადაწყვეტილების მხარისათვის კანონით გათვალისწინებულ ვადაში ჩაბარებას. ცხადია, გათვალისწინებული უნდა იყოს ასევე საქმის სირთულე და მისი პრეცედენტული ხასიათი.

მოსამართლე ----- მოსაზრებით, მისი ქმედების შეფასებისას გათვალისწინებული უნდა იყოს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტული გადაწყვეტილებები და CCJE-ს დასკვნები. ნიშანდობლივია, რომ ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს არც ერთ გადაწყვეტილებაში და ევროპის საბჭოს არც ერთ კვლევაში არ არის მიჩნეული, რომ 10 თვე ან 12 თვე საკასაციო სასამართლოსათვის არსებითი გადაწყვეტილების დასასაბუთებლად წარმოადგენს არაგონივრულ ვადას, რადგან საკასაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება უნდა აკმაყოფილებდეს კვალიფიციურობისა და ხარისხის უმაღლეს სტანდარტებს.

საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიამ განიხილა დისციპლინური საქმე, შეისწავლა აღნიშნული საქმის მასალები, მოუსმინა დისციპლინური ბრალდების მხარეს, დადგენილად სცნო დისციპლინური ბრალდების ფაქტობრივი მხარე და მიიჩნია, რომ მხედველობაში უნდა იქნეს მიღებული შემდეგი სამართლებრივი ხასიათის გარემოებები:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75³⁹-ე მუხლის თანახმად, სადისციპლინო კოლეგია ადგენს, ჩაიდინა თუ არა მოსამართლემ ქმედება, რომლისთვისაც მას წარედგინა დისციპლინური ბრალდება, და ამ კანონის შესაბამისად არის თუ არა ეს ქმედება დისციპლინური გადაცდომა, სადისციპლინო კოლეგია ასევე ადგენს, მიუძღვის თუ არა მოსამართლეს ბრალი დისციპლინური გადაცდომის ჩადენაში. მხოლოდ სამივე ამ გარემოების არსებობისას არის დისციპლინური კოლეგია უფლებამოსილი, მიიღოს გადაწყვეტილება მოსამართლის ბრალეულად ცნობისა და მისთვის დისციპლინური პასუხისმგებლობისა და სახდელის დაკისრების შესახებ. სადისციპლინო კოლეგია უფლებამოსილია შეცვალოს მოსამართლის ქმედების კვალიფიკაცია ამ კანონის 75¹-ე მუხლით გათვალისწინებული ნებისმიერი სახის დისციპლინური გადაცდომით.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, დისციპლინური პასუხისმგებლობის დაკისრების საფუძველს წარმოადგენს დისციპლინური გადაცდომის ჩადენაში მოსამართლის ბრალეულობის დადგენის სავალდებულობა. თავის მხრივ, ბრალეულობის დასადგენად მხედველობაში უნდა იქნეს მიღებული ყველა ის ობიექტური გარემოება, რამაც დისციპლინურ გადაცდომად შერაცხული კონკრეტული ქმედების ჩადენა განაპირობა.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹-ე მუხლის მე-2 პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტის თანახმად, დისციპლინური გადაცდომის ერთ-ერთ სახეს წარმოადგენს - მოსამართლის მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება. ამასთან, სამოსამართლო ეთიკის წესების მე-8 მუხლის თანახმად, მოსამართლე ვალდებულია მასზე დაკისრებული მოვალეობები განახორციელოს ჯეროვნად, კეთილსინდისიერად და სათანადო გულისხმიერებით.

იმისთვის, რომ სრულყოფილად შეფასდეს საჩივრის საფუძველზე გამოკვლეული ფაქტობრივი გარემოებები შეიცავენ თუ არა მოსამართლის მიერ შესაბამისი პუნქტით განსაზღვრული დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს, აუცილებელია განისაზღვროს თავისი არსით რას წარმოადგენს მოსამართლის მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება, რა შემთხვევაში უნდა ჩაითვალოს მოსამართლის მიერ მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება და, რა იგულისხმება მოსამართლის მოვალეობების შეუსრულებლობაში ან არაჯეროვნად შესრულებაში.

უმნიშვნელოვანესია ის გარემოება, რომ მოვალეობის შეუსრულებლობა ან არაჯეროვანი შესრულება წარმოადგენს არა მხოლოდ მოსამართლის, არამედ საჯარო მოხელეთა დისციპლინური პასუხისმგებლობის საფუძველს, ისევე როგორც შრომითი ხელშეკრულებით დასაქმებულ პირთათვის ხელშეკრულების შეწყვეტის საფუძველს.

თუმცა, ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმ გარემოებაზე, რომ მოსამართლესთან მიმართებაში საკმაოდ რთულია დადგინდეს თუ სად გადის ზღვარი ერთის მხრივ, მოსამართლის სამართლებრივ შეცდომას და მეორეს მხრივ დისციპლინურ გადაცდომას შორის. ვინაიდან, ერთი მხრივ „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, კანონის არასწორი განმარტება, რომელსაც საფუძველად უდევს მოსამართლის შინაგანი რწმენა, არ არის დისციპლინური გადაცდომა და აღნიშნული ქმედებისათვის მოსამართლეს არ ეკისრება დისციპლინური პასუხისმგებლობა, ხოლო მეორეს მხრივ ცალკე დისციპლინურ გადაცდომის სახეს წარმოადგენს მოვალეობის შეუსრულებლობა ან არაჯეროვანი შესრულება. ამდენად, უმნიშვნელოვანესია განისაზღვროს მოსამართლის რომელი ქმედება უნდა შეფასდეს დისციპლინურ გადაცდომად და რომელი სამართლებრივ შეცდომად.

ამ მიმართებით საინტერესოა, სადისციპლინო პალატის 2016 წლის 21 ივლისის #დს-შ/9-16 გადაწყვეტილება, სადაც პალატამ გააკეთა განმარტება სამართლებრივი შეცდომისა და დისციპლინური გადაცდომის გამიჯვნის კრიტერიუმებთან დაკავშირებით. სადისციპლინო პალატის განმარტებით, კანონის შესაბამისი დანაწესი უნდა განიმარტოს ორი უმნიშვნელოვანესი პრინციპის, კანონიერების პრინციპის და მოსამართლის დისკრეციული უფლებამოსილების განხორციელების წესის დაცვით. კანონიერების პრინციპი კანონის უზენაესობას ეფუძნება. ეს კონსტიტუციური პრინციპია, რომლის თანახმად, არავის არა აქვს უფლება კანონმდებლობის მოთხოვნათა საწინააღმდეგოდ განახორციელოს რაიმე ქმედება. დისკრეციული უფლებამოსილების განხორციელებისას კი მოსამართლე ვალდებულია ეს უფლებამოსილება განახორციელოს კანონით დადგენილ ფარგლებში და არ გასცდეს კანონს. სასამართლო ვალდებულია მისთვის კანონით მინიჭებული დისკრეციული უფლებამოსილება განახორციელოს კანონის ფარგლებში“. ამდენად, უნდა განიმარტოს, რომ არსებული პრაქტიკის შესაბამისად, მოსამართლის არასწორი მოქმედება/უმოქმედობა, მხოლოდ მაშინ მიიჩნევა დისციპლინურ გადაცდომად თუ ის სცდება მოსამართლისათვის კანონით მინიჭებულ ფარგლებს და არღვევს შესაბამისი კანონის იმპერატიულ მოთხოვნებს.

იდენტური დასკვნა შეიძლება გაკეთდეს ევროპის სხვადასხვა ქვეყნის კანონმდებლობის და პრაქტიკის (საფრანგეთი, იტალია, ესპანეთი) შედარებითი ანალიზის საფუძველზე, რომლის შესაბამისადაც, მოსამართლის მიერ მოვალეობების შეუსრულებლობა ან/და არაჯეროვნად შესრულებად შეიძლება ჩაითვალოს მოსამართლის მიერ მხარის კონსტიტუციური, ასევე ფუნდამენტური საპროცესო უფლებების ან სამართლიანი პროცესის ძირითადი გარანტიების დარღვევა, რამაც ზიანი მიაყენა მხარის, სასამართლოს ან საჯარო ინტერესს.

მოცემული საჩივარი ეხება მოსამართლის მიერ დასაბუთებული გადაწყვეტილების მხარისათვის კანონით დადგენილ ვადაში გადაცემის ვალდებულების დარღვევას.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე მუხლის მეორე და მესამე პუნქტის თანახმად, გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან 14 დღის ვადაში სასამართლო ამზადებს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას მხარეთათვის გადასაცემად; ამ მუხლის მე-2 ნაწილით განსაზღვრული ვადა საკასაციო სასამართლოსთვის შეადგენს 1 თვეს.

საქმის მასალებით დასტურდება, რომ 2017 წლის 8 ივნისის გადაწყვეტილება ----- წარმომადგენელს ჩაბარდა 2018 წლის 18 აპრილს. აღნიშნულ პერიოდს (2017 წლის 8 ივნისიდან - 2018 წლის 18 აპრილამდე) უნდა გამოაკლდეს 2017 წლის აგვისტოს თვეში მოსამართლე ----- შვებულებაში ყოფნის დრო, ვინაიდან შვებულების განმავლობაში სამოსამართლეო უფლებამოსილების განხორციელება ჩერდება, რაც ნიშნავს მის დროებით გათავისუფლებას სამოსამართლეო ფუნქციების შესრულებისაგან. შესაბამისად, სახეზე გვაქვს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე მუხლით გათვალისწინებული 1 თვიანი ვადის - 8 თვით და 8 დღით დარღვევა.

განსახილველ შემთხვევებში, იმისათვის, რომ სრულყოფილად შეფასდეს გამოკვლეული ფაქტობრივი გარემოებები შეიცავენ თუ არა მოსამართლის მიერ შესაბამისი პუნქტით განსაზღვრული დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს, აუცილებელია განისაზღვროს, თავისი არსით რას წარმოადგენს - „მოსამართლის მოვალეობის შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება“. აღნიშნულ გადაცდომასთან დაკავშირებით, დამატებით განმარტებებს არ გვაძლევს მოქმედი კანონმდებლობა. შესაბამისად, ამ საკითხზე მსჯელობისას, უპირველეს ყოვლისა, ყურადღება უნდა გამახვილდეს არის თუ არა საუბარი სამოსამართლო ვალდებულებების შეუსრულებლობაზე ან დაუდევრობაზე, ან უგულისყურო შესრულებაზე, სისტემატიურად და არასაპატიო მიზეზით, რასაც იზიარებს საზღვარგარეთის ქვეყნების კანონმდებლობა და სადისციპლინო პრაქტიკა (ესპანეთი, იტალია, ბულგარეთი, რუმინეთი, ხორვატია, მაკედონია და ა.შ.)

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75⁴¹-ე მუხლის პირველი პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტის თანახმად, სადისციპლინო კოლეგია უფლებამოსილია გამოიტანოს გადაწყვეტილება მოსამართლის გამართლების შესახებ.

საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგია განმარტავს, რომ დისციპლინური პასუხისმგებლობის დაკისრება არის უაღრესად საფრთხილო და მნიშვნელოვანი საკითხი. დისციპლინური პასუხისმგებლობის დაკისრება შეიცავს სასამართლოს დამოუკიდებლობაზე ზემოქმედების პოტენციურ საფრთხეს, ამიტომ ყველა კონკრეტული შემთხვევის დროს ზუსტად უნდა დადგინდეს დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი და შესაბამისად განისაზღვროს დისციპლინური სახდელი, კერძოდ მოსამართლეს დისციპლინური სახდელი ეკისრება თუ დადასტურდა მის მიერ იმ ქმედების ბრალეულად ჩადენა, რომელიც წარმოადგენს დისციპლინურ გადაცდომას.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75⁴⁵-ე მუხლის თანახმად, სადისციპლინო კოლეგია იღებს მოსამართლის გამართლების შესახებ გადაწყვეტილებას, თუ საქმის განხილვის შედეგად მოსამართლის მიერ ამ კანონით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი ან მისი ბრალეულად ჩადენა არ დასტურდება.

განსახილველ შემთხვევაში სადისციპლინო კოლეგიამ მხედველობაში მიიღო ის გარემოება, რომ მოცემულ საქმეზე მოსამართლე ----- მხრიდან საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე მუხლის მესამე ნაწილის დარღვევა არ არის ინსპირირებული დანაშაულებრივი ნიშნებით და მეტწილად ემყარება ლოგიკურ არგუმენტაციას, როგორც არის სასამართლოს შიდა ფაქტორი, კერძოდ, მოსამართლის გადატვირთულობა და მოსამართლეთა ნაკლებობა, ანუ ეფექტური მართლმსაჯულებისათვის საჭირო მოსამართლეთა დეფიციტი. აღნიშნულზე მეტყველებს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს მიერ ასახული მოსამართლე ----- 2017 წლის

სტატისტიკური მონაცემები და თავად მოსამართლე ----- მიერ წერილობით შეპასუხებაში წარმოდგენილი მონაცემები მისი დატვირთულობის შესახებ. ასეთ პირობებში, როდესაც სასამართლოში საქმეთა სიმრავლე და მოსამართლეთა ნაკლებობა იწვევს სამართალწარმოების პროცესში ჩართული მოსამართლის გადატვირთულობას, შესაბამისად არ უნდა დადგეს მისი ბრალეულობის საკითხი.

ამგვარად საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიამ დისციპლინური სახდელის დაკისრების საკითხის გადაწყვეტისას, გაითვალისწინა მოსამართლის საქმიანი და მორალური რეპუტაცია, მხედველობაში მიიღო დისციპლინური გადაცდომის შინაარსი, შედეგები და მიიჩნია, რომ ----- სასამართლოს მოსამართლე ----- უდა გამართლდეს „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹-ე მუხლის მე-2 პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის - მოსამართლის მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულებისათვის წარდგენილ დისციპლინურ ბრალდებაში.

საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიამ იხელმძღვანელა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75⁴¹-ე მუხლის პირველი პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით, 75⁴⁵-ე, 75⁵²-ე მუხლით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა :

1. ----- სასამართლოს მოსამართლე ----- გამართლდეს „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹-ე მუხლის მე-2 პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის (მოსამართლის მოვალეობების შეუსრულებლობა ან არაჯეროვნად შესრულება) ჩადენისათვის წარდგენილ დისციპლინურ ბრალდებაში.
2. საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიის გადაწყვეტილების ასლები გადაეგზავნოთ კანონით გათვალისწინებულ უფლებამოსილ პირებს და ორგანოებს.
3. გადაწყვეტილება შეიძლება გასაჩივრდეს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო პალატაში, გადაწყვეტილების გადაცემიდან 10 დღის ვადაში საქართველოს საერთო სასამართლოების მოსამართლეთა სადისციპლინო კოლეგიის მეშვეობით.

თავმჯდომარე

ამირან მახუნიძე

წევრები:

თეა ძიმისტარაშვილი

ნიკოლოზ მარგველაშვილი